

Arrest

nr. 221 558 van 22 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, geboren te X op X. Na uw geboorte woonde u enkele jaren bij uw moeder in Cacuaco (Luanda). Vervolgens woonde u een tiental jaar bij uw oudere zus F. in Hoji Ya Henda. U ging naar school tot u 15 jaar oud was, waarna er geen geld meer was om uw inschrijving te betalen. U ging opnieuw bij uw moeder in Cacuaco wonen en kreeg twee kinderen met E., met wie u echter nooit samenwoonde. In 1999 werd uw zoon J. E. geboren en in 2007 uw dochter F. C. F.. Toen u een mentale stoornis kreeg nam uw moeder u regelmatig mee naar de kerk om te bidden, in de hoop de ziekte te verdrijven.

De pastoor legde uit dat u behekt was en dat er slechte geesten in u zaten. U kwam op straat terecht waar u amper gekleed naar eten zocht in vuilnisbakken, terwijl u beschimpt werd door omstaanders. De vader van uw kinderen nam uw kinderen mee van bij uw moeder, toen hij ontdekte dat u mentaal ziek was. Uiteindelijk werd u van straat gehaald en in huis genomen door M.. Zij zorgde dat u behandeld werd en na lange tijd bij haar werd u beter. U mocht vervolgens bij haar aan de slag als huishoudhulp, wat u enkele jaren deed. Eén van uw mannelijke collega's, de tuinman, verkrachtte de dochter van M.. M. man schoot hem dood in uw bijzijn. Hij wilde u ook vermoorden, maar M. weerhield hem hiervan en trachtte hem te overtuigen dat u met de zaak niets te maken had. Haar man sloot u tenslotte op in de kelder, waar u verschillende maanden doorbracht. Op gegeven moment vertrok het gezin op reis, waarbij u werd achtergelaten in de kelder, met amper iets te eten. Na een maand ongeveer kwam J. langs, een vriend des huizes die gevraagd was een oogje op het huis te houden tijdens hun afwezigheid. Hij liet u vrij en bracht u onder in een huis waar u in totaal ongeveer wekelijks verbleef. Dagelijks kwam er een arts langs om u uw medicatie te brengen. Er kwam ook iemand foto's nemen. Op 10 april 2017 reisde u met J. naar België, u kwam dezelfde dag aan en vroeg op 12 april 2017 internationale bescherming aan bij de bevoegde instanties.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en uit medische verslaggeving die werd toegevoegd aan uw dossier blijkt immers dat u aan mentale problemen lijdt en hiervoor medicatie neemt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en er werd bij de beoordeling van de elementen in uw dossier rekening gehouden met het gegeven dat u, volgens uw verklaringen, op bepaalde momenten in uw verleden geen toegang had tot medicatie, wat een verklaring kan zijn voor incoherenties in uw verklaringen over die momenten waarop u geen toegang had tot medicatie.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen." **Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.**

U stelt vervolging te vrezen door uw familie en door de man voor wie u werkte (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 24, 25), nadat u getuige was van de moord die de man pleegde op de verkrachter van zijn dochter (CGVS p. 10). U stelt dat u door uw familie werd achtergelaten (zie CGVS p. 10, 12, 16, 24) omwille van uw mentale problemen, waarna u op straat leefde en uit vuilnisbakken at (CGVS p. 10). Een vrouw, M. genaamd, nam u in huis, zorgde dat u medicatie kreeg voor uw psychische problemen en toen u na lange tijd hersteld was, gaf ze u werk als huishoudhulp (CGVS p. 10). U werkte (en woonde) ongeveer tien jaar bij haar (CGVS p. 10). Desondanks, toen u gevraagd werd naar andere plaatsen waar u gewoond had, tenzij bij uw moeder of bij uw zus, stelde u nooit elders gewoond te hebben. Gevraagd wat u deed, toen u bij uw moeder woonde, stelde u dat u niets deed. Gevraagd of u iets deed om geld te verdienen antwoorde u ontkennend. Opnieuw gevraagd of u dan nooit werkte, bevestigde u nooit gewerkt te hebben. Pas wanneer u voor een vierde keer gevraagd wordt naar uw bezigheden, stelde u dat u wel degelijk als huishoudhulp gewerkt heeft. (CGVS p. 9.) Het is opvallend dat u aanvankelijk lijkt te vergeten dat u jarenlang als huishoudhulp gewerkt heeft, terwijl de gebeurtenissen tijdens deze tewerkstelling juist geleid hebben tot uw vertrek uit uw land (CGVS p. 10, 11). Dit komt bijzonder ondoorleefd over, zelfs rekening houdend met uw mentale problemen. Sinds u door J. bevrijd zou zijn neemt u immers terug medicatie, en ook in België wordt u reeds psychiatrisch opgevolgd sinds juni 2017. U was bovendien, ondanks uw mentale problemen, zowel bij DVZ als voor het CGVS in staat om uw vluchtrelaas op coherente wijze uiteen te zetten, en beide verklaringen komen grotendeels overeen, op de duur van uw verblijf na (5 jaar tegenover 10 jaar) (zie 'verklaring DVZ' pt 12, vragenlijst CGVS (ingevuld door DVZ op 9/8/2017) pt. 3.5 en notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 21/9/2017 p. 10). Uit het verslag van uw psycholoog, meneer Rolando E. R., blijkt dat u ook bij hem een zeer gelijkend relaas naar voren bracht. De vaststelling dat u aanvankelijk, bij het overlopen van uw woonplaatsen, vergeet te vermelden dat u verschillende jaren (vijf dan wel tien, naar gelang uw verklaringen voor DVZ of voor het CGVS) in Viana bij uw werkgever gewoond hebt en dat u vervolgens zelfs vergeet ooit een werkgever gehad te hebben, maakt dat uw relaas eerder ingestudeerd dan

doorleefd overkomt. Deze vaststelling laat toe reeds bij voorbaat vraagtekens te plaatsen bij deze tewerkstelling in het algemeen en bijgevolg ook bij het incident en daaropvolgende opsluiting die de aanleiding zouden zijn geweest van uw vertrek uit uw land.

De ingestudeerde indruk van uw relaas wordt nog versterkt doordat uw verklaringen over de gebeurtenissen die tot uw vlucht geleid hebben een stuk ernstiger geworden zijn tussen uw verklaringen voor DVZ en deze voor het CGVS. Bij DVZ verklaarde u slechts dat u 3 maanden werd vastgehouden op een kamer terwijl de familie gedurende 3 maanden op reis ging (zie 'vragenlijst' CGVS, ingevuld door DVZ op 9/8/2017, pt.5). U verklaart op geen enkel moment dat u verstoten zou zijn door uw familie of enige problemen met hen zou ondervonden hebben (zoals u wel verklaart voor het CGVS, p. 9, 12, 16). Gevraagd of er dan niemand naar u op zoek ging, stelt u slechts dat u in het huis van uw werkgever woonde. Gevraagd hoe u dan kon overleven gedurende drie maanden, stelt u dat ze eten hadden achtergelaten, maar dat het deels bedorven was. (Zie 'vragenlijst' CGVS, ingevuld door DVZ op 9/8/2017, pt.5.) U spreekt over geen enkel moment over misbruik dat zou plaatsgevonden hebben tijdens uw opsluiting, u verklaarde immers dat de familie op reis was gedurende dezelfde periode als uw opsluiting. Voor het CGVS echter stelt u dat u enkele maanden opgesloten bleef, waarvan slechts één maand in afwezigheid van de familie bij wie u woonde (CGVS p. 25, 27). Bij uw psycholoog zou u nog slechts over enkele dagen, misschien een ruime week opsluiting gesproken hebben (zie psychologisch rapport opgesteld door meneer Rolando E. R. d.d. 15/11/2017). Zowel bij het CGVS (CGVS p. 11, 25) als bij uw psycholoog (zie psychologisch rapport), spreekt u over misbruik tijdens uw opsluiting, vooraleer de familie u zou achtergelaten hebben.

U stelt dat uw familie u ruim tien jaar geleden achterliet (12, 16, 24) en u stelt hen te vrezen indien u zou terugkeren naar Angola (CGVS p. 24). Gevraagd wat ze met u zouden kunnen doen stelt u dit niet te weten, maar u weet dat ze u achterlieten (CGVS p. 24). Opnieuw gevraagd waarom u bang zou zijn voor uw familie, indien u naar Angola zou terugkeren, stelt u dat ze u zouden kunnen mishandelen. U kan echter niet aangeven waarom u denkt dat ze dit zouden doen, u stelt slechts dat ze u op straat hebben gegooid. (CGVS p. 25.)

Echter, met betrekking tot uw familiesamenstelling en de namen van uw familieleden bent u weinig coherent. Zo verklaarde u voor DVZ dat u twee zussen heeft, genaamd F. P. en F. G. P.. (Zie 'Verklaring DVZ' pt. 17.) Tijdens uw onderhoud op het CGVS noemt u uw zussen echter F. (CGVS p. 6) en F. (CGVS p. 5). Verder ontkent u bij DVZ enige kinderen te hebben (zie 'Verklaring DVZ' pt. 16), terwijl u voor het CGVS verklaart twee kinderen te hebben met E., wiens volledige naam u vergeten bent (CGVS p. 14). U stelt dat uw zoon, J. E., 18 jaar is en geboren op 18 maart 1999, terwijl uw dochter, C. F., tien jaar oud is en in 2007 geboren werd (CGVS p. 14, 15). Hoewel u op het CGVS de geboortedatum van uw kinderen kan geven (en een leeftijd noemt die kan kloppen volgens deze geboortedata), stelt uw psycholoog dat u niet weet of uw zoon 18 jaar is, dan wel of u hem op 18 jarige leeftijd kreeg. U zou hem verder verteld hebben dat uw dochter twee jaar jonger is dan uw zoon. (Zie psychologisch rapport.) Er dient dan ook geconcludeerd dat u geen zicht biedt op uw werkelijke gezinssituatie in uw land van herkomst, laat staan dat uw verklaringen over uw (moeilijke) relatie met hen zonder meer kunnen worden aangenomen.

Het begin van uw ziekte, van uw mentale problemen, blijkt u in het geheel niet te kunnen plaatsen, zelfs niet in relatie tot andere gebeurtenissen. U legt verschillende incoherente verklaringen af met betrekking tot het begin van uw ziekte. Zo stelt u aanvankelijk dat u al sinds u klein was ziek bent en door uw moeder naar de kerk werd gebracht om te bidden in de hoop de ziekte weg te krijgen. U stelt dat uw moeder u achterliet, dat u op straat leefde en dat uw conditie daar (op straat) verslechterde, dat u daar gek bent geworden. (CGVS p. 10)

Vervolgens stelt u dat u bent achtergelaten op het moment dat u gek begon te worden (en dat dit dus gebeurde vooraleer u op straat terecht kwam). U stelt dus enerzijds dat u gek werd door op straat te leven, maar anderzijds dat u op straat moest leven omdat u gek was geworden. U stelt eveneens dat u nooit met uw partner zou samengewoond hebben omwille van uw ziekte en dat hij uw kinderen meenam van bij uw moeder toen hij ontdekte dat u gek was en op straat leefde (CGVS p. 14, 16). Echter, uw dochter F. C. F. en uw zoon J. E. (CGVS p. 14) zouden in leeftijd 8 jaar schelen (geboren in 2007 en in 1999) (CGVS p. 15). Enerzijds stelt u dus dat uw partner niet met u wilde samenwonen omwille van uw ziekte, anderzijds stelt u dat hij deze ziekte pas ontdekte nadat hij twee kinderen met u maakte, gespreid over acht jaar. Beide stellingen zijn weinig coherent met elkaar, noch met uw stelling dat u al ziek was toen u nog klein was.

U blijkt niet te weten hoe oud uw kinderen waren op moment dat u ziek werd (CGVS p. 15), nochtans weet u in welk jaar uw kinderen geboren zijn en hoe oud ze waren op het moment van het gehoor, er kan dus niet worden aangenomen dat u niet op zijn minst bij benadering zou weten hoe oud uw kinderen waren toen u ziek werd, te meer omdat stelt dat uw man hen meenam toen u ziek werd en u ze sindsdien niet meer gezien zou hebben (CGVS p. 16). Zelfs iemand met mentale problemen moet toch enige notie hebben van de leeftijd van zijn kinderen, zeker op het moment van het gehoor, toen u al enige tijd nieuwe medicatie nam die beter werkte dan de medicatie die u in Angola al nam (zie medische verslaggeving in de groene map van het dossier).

Voorts kan opgemerkt worden dat er opvallend veel mensen u uit altruïstische overweging geholpen hebben, zonder u er iets voor in de plaats te vragen.

Uit de informatie waarover het commissariaat beschikt blijkt dat psychische gezondheidszorg in Angola slechts beperkt aanwezig, duur en moeilijk toegankelijk is. Voor veel mensen zijn psychische problemen eigenlijk spirituele problemen, gelinkt aan bijgeloof zoals demonen of hekserij. Daarnaast heerst het gedachtegoed dat mensen met psychische problemen deze zelf veroorzaakt hebben. (COI FOCUS ANGOLA. Geestelijke gezondheidszorg en maatschappelijke perceptie, in de blauwe map van het administratief dossier.) Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat, zoals u verklaart, een wildvreemde vrouw u in huis genomen zou hebben, nadat uw familie u achtergelaten had op straat, waar u naakt rondzwierf, uit vuilnisbakken at en tegen uzelf sprak (of riep) (CGVS p. 10, 12). Niet alleen namen M. en haar man u in huis, zij brachten u bij een arts die u medicatie voorschreef, pillen en injecties, die u gedurende al de jaren die u bij hen verbleef ter beschikking kreeg (CGVS p. 10, 17, 18, 20). Vervolgens, na een lang herstel, boden zij u werk als huishoudhulp aan, een functie die u naar behoren kon uitvoeren nu u medicatie nam en waarvoor u kost en inwonen en een beetje zakgeld kreeg (CGVS p. 10, 20). Twee keer per week werd u door een arts opgevolgd (CGVS p. 19). Zelfs indien wordt aangenomen dat u inderdaad het geluk had dergelijke weldoeners tegen te komen, veronderstelt dit gedrag een hoge mate van empathie, inzicht in psychologische problemen en een algemene goede inborst bij F. en M., het koppel dat u in huis nam. U verklaart weliswaar dat de vrouw u van straat haalde, maar haar man was degene die werkte en u dus financieel onderhield terwijl zijn vrouw zich over u ontfermde (CGVS p. 10, 17, 18, 23). Tevens verklaarde u dat hij u voor het incident waarbij zijn dochter verkracht werd, steeds goed behandelde (CGVS p. 10, 25). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom zij u plots zouden opsluiten, mishandelen en tot slot achterlaten, omwille van een (weliswaar ernstig) incident, waarmee u uiteindelijk niets te maken had. Indien hij vreesde dat u een gevaar betekende omdat u getuige was van de moord op de verkrachter van zijn dochter, is het nog steeds weinig aannemelijk dat hij u zou achterlaten in huis, maar vervolgens wel aan huisvriend zou vragen om op het huis te passen (CGVS p. 11), wetende dat u er wordt vastgehouden. Ook deze huisvriend betoont zich bijzonder altruïstisch door u eveneens in contact te brengen met een arts en u van medicatie te voorzien (CGVS p. 28). Verder begeleidt hij u naar Europa zonder hier ook maar iets voor in de plaats te vragen (CGVS p. 24).

Hoewel u dus verklaart ongeveer tien jaar bij M., haar man F. en hun drie kinderen gewoond en gewerkt te hebben (CGVS p. 17, 18, 21, 22), kent u noch de volledige naam van M., noch de volledige naam van haar man F. (CGVS p. 22). Evenmin weet u wat hij voor werk deed om zijn gezin (en personeel) te onderhouden (CGVS p. 23). Uw onwetendheid met betrekking tot de familie bij wie u jarenlang gewoond zou hebben doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Met betrekking tot uw reis naar België dient bovendien opgemerkt dat u bij DVZ verklaarde dat João u bevrijdde en u vervolgens naar een huis bracht waar u de nacht doorbracht. De tweede dag zou hij foto's van u gemaakt hebben en de derde dag zou u met hem naar de luchthaven gegaan zijn en vanuit Angola naar Portugal gereisd zijn en vervolgens naar België (zie 'vragenlijst' CGVS, ingevuld door DVZ op 9/8/2017, pt.5 en 'verklaring DVZ' pt. 28 en pt. 37). Bij het CGVS verklaart u enkele dagen in het huis van João verbleven te hebben vooraleer uw foto's genomen werden en nadien nog enkele dagen vooraleer jullie het vliegtuig namen (CGVS p. 11). U zou met uw eigen paspoort gereisd zijn, maar u weet niet of er een visum in stond, het paspoort zou nooit in uw bezit zijn geweest. Het is echter een feit van algemene bekendheid dat er op een luchthaven doorgedreven identiteitscontroles kunnen plaatsvinden en het is dan ook ongeloofwaardig dat J. met u zou reizen, zonder u zelfs maar te vertellen of er u een visum werd uitgereikt (en op basis waarvan en voor welk land). Uit uw dossier blijkt bovendien dat u reeds in februari 2017 een visum verkreeg voor Portugal (zie visumaanvraag in dossier), dit terwijl u op 10 april 2017 in België aankwam en op 12 april 2017 asiel aanvroeg ('verklaring DVZ' pt. 37).

Volgens uw verklaringen zouden er echter slechts drie dagen, dan wel 2 weken (naargelang uw verklaring voor DVZ dan wel voor het CGVS (p. 28)) verstreken zijn tussen uw bevrijding, het maken van de foto's en uw reis naar België. Eens in België vroeg u na twee dagen asiel aan ('verklaring DVZ' pt. 37). Het moment waarop u een visum werd uitgereikt zou dan ook midden in de periode dat u gevangen zou gezeten hebben vallen, wat in het geheel niet coherent is met uw verklaringen over het moment waarop een reis naar het buitenland werd overwogen. Deze vaststellingen doen een ander reismotief vermoeden dan hetgeen u tijdens uw asielaanvraag voorhoudt.

Hoewel kan worden aangenomen dat u mentale problemen had in Angola, waarvoor u in behandeling was (en ook hier in België nog steeds bent, zie medische en psychologische verslaggeving in het administratief dossier), dient vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot zowel uw eigen gezin als uw gezin van oorsprong, uw woon- en werkplaatsen, het tijdstip van het begin van uw ziekte en het einde van uw relatie en met betrekking tot (het verkrijgen van) uw reisdocumenten. U overtuigt dan ook in het geheel niet met betrekking tot de omstandigheden waarin u in uw land zou geleefd hebben, noch met betrekking tot uw relatie met uw familie, noch met betrekking tot uw jarenlange werkervaring, laat staan met betrekking tot de problemen die u bij uw werkgever gekend zou hebben en die aanleiding zouden geweest zijn tot uw vertrek uit Angola.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt geen identiteitsdocumenten voor, noch documenten die uw reisweg ondersteunen. Het familieplanningsboek dat u voorlegt geldt niet als identiteitsdocument. Verder legt u medische attesten voor met betrekking tot de opvolging (in België) van uw medicatie en twee psychologische attesten opgesteld door meneer R. E. R., psycholoog. In zijn verslag spreekt meneer R. over desoriëntatie in plaats en tijd, over geheugenproblemen en over psychose. Bij 'fenomenologie' stelt hij dat u problemen lijkt te hebben met begrip, die doen denken aan een bepaald niveau van mentale retardatie. Vervolgens concludeert hij bij 'diagnose' dat de fenomenologie aantoont dat u intellectueel extreem gelimiteerd bent. Hiervoor baseert hij zich op de verklaringen van de patiënte, haar biografische gegevens en zijn klinische observaties, die klaarblijkelijk op geen enkel moment ondersteund worden door resultaten van medische onderzoeken of geijkte psychologische (intelligentie-) testen. Bovenstaande argumenten hebben voor een groot deel betrekking op periodes waarin u naar eigen zeggen medicatie nam en functioneerde (CGVS p. 20), of over zaken waarover men kan verwachten dat ook iemand met periodes van verminderd psychisch en metaal functioneren er nog steeds verklaringen over kan afleggen. In elk geval kan een psycholoog (meer nog dan een arts) zich voor zijn conclusies slechts baseren op uw verklaringen. Nergens uit de verslaggeving die u voorlegt blijkt bovendien dat uw cognitieve capaciteiten tijdens de procedure dermate aangetast waren dat u niet in staat zou zijn verklaringen af te leggen met betrekking tot basale informatie over uw familiale situatie, over uw werkgever of over uw reisweg. Uit de verklaringen die u aflegde bij DVZ, voor het CGVS en bij uw psycholoog, blijkt bovendien dat u de vragen die u gesteld werden kon begrijpen en u tot drie maal toe uw vluchtrelaas op coherente wijze kon uiteenzetten. Slechts wanneer er in de diepte gevraagd wordt naar de context waarbinnen dit vluchtrelaas zou plaatsgevonden hebben, duiken bovenbeschreven incoherenties op, waarvoor uw mentale problemen geen voldoende verklaring bieden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van

"- artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève

- artikel 3 E.V.R.M.

- artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980

- de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980

- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)

- beoordelingsfout".

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

"2. *Kritiek van de redenen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.*

2.1. *De niet betwiste elementen*

Het is niet betwist dat verzoekster ernstige mentale problemen heeft en meer bepaald: psychoses, gecombineerd met een post-traumatisch stress syndroom. De lichte mentale achterstand van verzoekster, die duidelijk blijkt uit de contacten met verzoekster, uit het gehoorverslag en bevestigd wordt door de psycholoog van verzoekster Mijnheer EWEL, wordt niet expliciet betwist door het CGVS maar er wordt verzoekster verweten in de bestreden beslissing geen IQ-test voor te leggen.

Het CGVS betwist de psychische aandoeningen niet (psychose en PTSS), maar meent dat ze niet wegnemen dat er verwacht kan worden van verzoekster om geloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende haar gezinssamenstelling, het begin van haar mentale problemen, haar reis naar België etc.

Het feit dat zij op bepaalde momenten in haar verleden geen toegang had tot medicatie zou enkel een verklaring kunnen zijn voor incoherenties in haar verklaringen voor deze periodes.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing zich verliest in een beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster, en niet overgaat tot een daadwerkelijke analyse van de beoordeling van de vrees.

Het CGVS limiteert de impact van de psychologische problemen tot een bepaalde flexibiliteit bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen tijdens de periodes waar zij, naar oordeel van het CGVS, geen toegang had tot medicatie, terwijl de vrees voor vervolging juist voortkomt uit de psychologische problemen van verzoekster.

Het CGVS heeft zich op geen enkel moment, zelfs niet in bijkomende of ondergeschikte orde, afgevraagd of verzoekster, gelet op haar mentale stoornis en uitsluiting uit de maatschappij waar zij gewag van maakt, gevaar loopt in de zin van artikel 3 E.V.R.M. in het geval van terugkeer naar het land van herkomst.

Het onderzoek wordt overschaduwed door een onderzoek naar de geloofwaardigheid van haar verklaringen, of deze doorleefd overkomen, wie haar familie is, wanneer haar mentale problemen gestart zijn, waarom zij bepaalde zaken pas tijdens haar tweede interview verteld heeft, waarom zij problemen zou ondervonden hebben met haar werkgever, hoe zij naar België gereisd is, terwijl er in se niet betwist wordt door het CGVS dat verzoekster zware mentale problemen heeft en dat personen met een mentale handicap gediscrimineerd worden in Angola.

2.2. *De objectieve elementen in het dossier*

De psychoses, in combinatie met PTSS, werden voldoende aangetoond door de medische attesten in het administratief dossier.

Het CGVS bekritiseert in de bestreden beslissing het attest van de psycholoog van verzoekster, zonder terug te komen op de medische attesten van haar psychiater of de diagnose die daarin gesteld wordt.

Om enerzijds tegemoet te komen aan deze kritiek voegt verzoekster een nieuw omstandig medisch attest van haar psychiater toe aan haar verzoekschrift, evenals twee medische attesten die haar luttelens attesteren.

De psychiater van verzoekster, dokter Serge M.D.W. beschrijft haar aandoening als volgt in een nieuw attest van 15 februari 2019: (stuk (vrije vertaling van het Frans, stuk 2)

(...)

Hieruit kan het volgende afgeleid worden:

- *Verzoekster combineert twee ernstige pathologiën (psychose en PTSS) met een lichte mentale achterstand*
- *Deze aandoening kunnen verklaren dat zij onder stress zelfs basis informatie niet kan verstrekken*
- *Het kan dat zij op het moment van de gebeurtenissen psychotisch was en waanvoorstellingen had, hetgeen niet wegneemt dat zij zich in levensgevaar voelde*
- *Het staat vast dat zij in het verleden psychologisch, fysiek en seksueel misbruikt werd*
- *Al deze elementen zorgen ervoor dat zij zeer kwetsbaar is en gemakkelijk te misbruiken*

De psychiater van verzoekster betwist dan ook de redenering van het CGVS dat de soepelheid waarmee er moet omgegaan worden met de verklaringen van verzoekster, gelet op haar verschillende pathologiën, niet enkel van toepassing moeten zijn op de "bepaalde momenten in haar verleden dat zij geen toegang had tot medicatie", temeer aangezien het helemaal niet zeker is wanneer zij al dan niet toegang had tot medicatie (tijdens haar detentie kan bijvoorbeeld aangenomen worden dat dit niet het geval was), maar ook op basis informatie uit haar verleden zoals haar gezinssamenstelling.

Ook de lichte mentale achterstand van verzoekster wordt bevestigd, evenals de ernst van de pathologiën en de kwetsbaarheid van verzoekster.

Verzoekster voegt een tweede medisch attest toe van gynaecoloog Dokter D., die attesteert dat verzoekster een litteken heeft van 3 cm tussen haar beide borsten en een litteken ter hoogte van het perineum dat aantoont dat verzoekster bevallen is.

Tenslotte voegt zij een medisch attest toe van Dokter W. die attesteert dat zij een groot litteken heeft van 7 cm lang en 0,5 cm diep ter hoogte van de biceps, ten gevolge van mishandelingen haar toegebracht door een ijzeren staaf met pieken naar aanleiding van haar psychische aandoening. Vervolgens relateert verzoekster verdere fysieke mishandelingen (stenen op haar rug gegooid) en mensonterende omstandigheden (uit de vuilbakken eten), evenals seksuele mishandelingen.

De medische attesten ondersteunen de vrees voor vervolging van verzoekster in geval van terugkeer omwille van het feit dat zij behoort tot de sociale groep van mensen met een psychische stoornis, die gediscrimineerd worden door de maatschappij en onmenselijk behandeld worden. Zij hebben objectieve bewijswaarde.

Verzoekster herinnert in die zin aan het arrest Singh e.a. v. België van het EHRM van 2 oktober 2012 waarin benadrukt wordt dat de asielinstanties de door de asielzoekers voorgelegde documenten nauwgezet moeten onderzoeken. Zodra de verzoekende partij documenten voorlegt die van die aard zijn dat ze de door de administratieve diensten geuite twijfels over de gegrondheid van de vordering kunnen wegnemen, en deze documenten ni et onbeduidend zijn, een onderzoek moet worden ingesteld om na te gaan of deze documenten de vermeende vrees ondersteunen.

In het arrest I. t. Zweden oordeelde het EHRM dat: (...)

In het geval van verzoekster, die lijdt aan zware psychische stoornissen waardoor zij ernstige geheugenstoornissen heeft en moeilijk waanbeelden van de realiteit kan onderscheiden, kan er aangenomen worden dat bepaalde elementen in haar relaas zich misschien niet in de beschreven context hebben afgespeeld (bijvoorbeeld het feit dat zij stelt verkracht geweest te zijn door honden tijdens haar detentie). Toch getuigen de objectieve medische attesten van het feit dat zij psychologisch, fysiek en seksueel misbruikt werd omwille van haar psychische aandoening.

Men dient zich dan ook te baseren op de objectieve elementen in het dossier, die de vrees voor vervolging en het individueel risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. voldoende aantonen, ondersteund door de rapporten betreffende de situatie van mensen met mentale problemen in Angola.

2.3. Verduidelijking van de familiesamenstelling en reisweg

Het CGVS betwist de verklaringen van verzoekster betreffende haar gezinssamenstelling en haar reisweg.

Wat haar familie betreft kan men vaststellen dat deze grotendeels overeenkomt, (verschil tussen F. P. en Fo. P. kan een schrijf/interpretatiefout zijn), buiten de leeftijd van haar kinderen. Wat dit betreft verwijst verzoekster naar de conclusie van de arts, die stelt dat zelfs basis informatie onder stress moeilijk is voor verzoekster gelet op haar medische aandoeningen. De omstandigheden waarin de kinderen verwekt zijn zijn niet volledig duidelijk, aangezien verzoekster weinig herinneringen heeft aan deze periode.

Wat haar reisweg betreft baseert de betwisting zich op het feit dat haar verklaringen betreffende de duur van haar gevangename en de voorbereidingen van haar reis niet overeenkomen met het moment dat het visum werd afgeleverd. Voor verzoekster is het concept tijd zeer moeilijk, temeer aangezien zij op die moment niet beschikte over enige medicatie, dit bleek ook al uit het gehoorverslag, waar zij moeite heeft aan te geven of ze dagen, weken of jaren op welke plek woonde.

2.4. Verduidelijking van de situatie van mensen met mentale problemen in het algemeen in Angola

Het CGVS stelt zèlf, in de bestreden beslissing dat "uit de informatie waarover het commissariaat beschikt blijkt dat psychische gezondheidszorg in Angola slechts beperkt aanwezig is, duur en moeilijk toegankelijk is. Voor veel mensen zijn psychische problemen eigenlijk spirituele problemen, gelinkt aan bijgevolg zoals demonen of hekserij. Daarnaast heerst het gedachtegoed dat mensen met psychische problemen deze zelf veroorzaakt hebben. "

Aan het administratief dossier wordt een COI Focus gevoegd van 29 oktober 2018. De situatie die beschreven wordt in deze COI Focus vertoont veel gelijkenissen met wat verzoekster uiteenzette in haar gehoor.

Wat betreft de manier waarop mensen met mentale problemen behandeld worden door de Angolese maatschappij stelt de COI Focus (p. 6)

(...)

Verzoekster stelt op p. 10 van haar gehoorverslag:

(...)

Uit de COI Focus blijkt dat mensen met psychische problemen worden "vastgeketend en uit het oog van de respectabele maatschappij worden geplaatst" (p. 8) (p.9):

(...)

Hoewel zij het zelf niet direct linkt aan haar psychische stoornis, is het opvallend dat verzoekster vertelt dat ze seksueel misbruikt werd en opgesloten werd in een kelder: (p. 11 gehoorverslag)

(...)

Betreffende de opvangmogelijkheden stelt de COI Focus (p. 9) dat er geen NGO's bestaan die mensen met psychische stoornissen helpen en men puur afhankelijk is van de familiale bijstand: (...)

Ook het rapport van Asylus, "Angola: Healthcare, HIV medication and mental health treatment", juli 2018, stelt op p. 10: (...)

Verzoekster stelde dat zij op straat leefde omdat haar familie haar had achtergelaten: (p. 16)

(...)

2.4. Toekenning van een internationale bescherming.

2.4.1. Wat betreft de vluchtelingenstatus

Het is in het licht van de algemene situatie, zowel op niveau van veiligheid als op socio-economisch niveau dat er moet worden nagegaan of verzoekster al dan niet een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade.

Artikel 48/3 Vreemdelingenwet stelt: (...)

Artikel 48/7 Vreemdelingenwet stelt: (...)

Verzoekster meent dat zij reeds in het verleden het onderwerp heeft uitgemaakt van daden van vervolging (lichamelijk, geestelijk en seksueel geweld), die niet worden betwist door het CGVS.

Deze vervolging uit het verleden is een duidelijke aanwijzing dat er ook een risico op vervolging bestaat in de toekomst, temeer aangezien de discriminatie uitgaat van de maatschappij en bevestigd wordt door de rapporten van internationale organisaties dat verzoekster geen toegang zal hebben tot steun van de overheid of van NGO's.

Verzoeker meent dan ook dat zij, indien zij zou terugkeren naar Angola, opnieuw het slachtoffer zal worden van discriminatie door de bevolking omwille van het feit dat zij behoort tot de sociale groep van personen met een ernstige psychische stoornis.

2.4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 stelt : (...)

Ondanks het feit dat de advocaat van verzoekster nog eens expliciet verwezen heeft, op het einde van het gehoor, naar de noodzaak in casu van een onderzoek in de zin van artikel 48/4 , §2, b) Vw., betreft geen enkele paragraaf van de bestreden beslissing de toepassing van dit artikel.

Verzoekers aanvraag tot internationale bescherming dient individueel te worden onderzocht en beoordeeld. Het wordt niet betwist dat verzoekster ernstige mentale pathologiën vertoont (psychose en PTSS), die aanleiding waren voor het feit dat zij in Angola reeds in het verleden het slachtoffer was van onmenselijke en vernederende behandelingen (uitsluiting uit de maatschappij, psychische, fysieke en seksuele mishandelingen).

Uit de landeninformatie blijkt dat geesteszieken in Angola geen bescherming kennen. Uit het medisch getuigschrift dat werd gevoegd bij het verzoekschrift van psychiater M.D.W. wijst op de kwetsbaarheid van verzoekster: "Zoals ik al zei, combineert ze minstens twee gunstige factoren (psychose, lichte mentale deficiëntie waarschijnlijk gerelateerd aan haar psychose) voor de "vogel voor de kat" positie. De psychose en lichte mentale deficiëntie zorgen voor een zekere moeilijkheid om de onderliggende gevolgen en bedoelingen van menselijke relaties goed te ontcijferen. Een kwaadwillig persoon kan haar gemakkelijk misbruiken in alle vormen: psychisch en fysiek".

Het reële risico voor ernstige schade voor verzoekster dient dan ook hoog te worden ingeschat omdat zij geen familiaal netwerk heeft en als geesteszieke geen weerbaarheid heeft om zich te beschermen tegen de psychische, fysieke en seksuele mishandelingen uitgaande van de Angolese maatschappij. Omwille van deze reden dient haar de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, b) toegekend te worden."

Verzoekster voegt volgende nieuwe elementen toe aan haar dossier:

- Medisch attest d.d. 15 februari 2019 van de psychiater van verzoekster;
- Medisch attest d.d. 21 februari 2019 betreffende gynaecologisch onderzoek;
- Medisch attest d.d. 8 februari 2019 betreffende onderzoek littekens;
- Medicatielijst die aantoont dat verzoekster medicatie neemt tegen psychoses.

Beoordeling

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.2. Verzoekster omschrijft de redenen voor de weigering van de vluchtelingenstatus als volgt in het verzoekschrift:

“1. Het CGVS stelt dat er erkend wordt dat verzoekster bepaalde bijzondere procedurele noden heeft gelet op de mentale problemen die zij heeft. Er zou rekening gehouden zijn met het feit dat zij op bepaalde momenten in haar verleden geen toegang had tot medicatie, wat een verklaring kan zijn voor de incoherenties in haar verklaringen.

2. Het zou opvallend zijn dat zij aanvankelijk lijkt te vergeten dat zij als huishoudhulp gewerkt heeft. Zelfs rekening houdend met haar mentale problemen zou dit ondoorleefd overkomen. Haar relaas zou ingestudeerd overkomen. Dit zou vraagtekens plaatsen bij de tewerkstelling zelf en ook bij het incident.

3. De ingestudeerde indruk zou versterkt worden door het feit dat haar verklaringen over de gebeurtenissen die leidde tot haar vlucht een stuk ernstiger zouden geworden zijn tussen haar verklaringen bij de DVZ en het CGVS. Zo zou zij voor het eerst bij het CGVS verklaard hebben verstoten te zijn geweest door haar familie en zou de duur van haar detentie langer zijn en maakt zij gewag van seksueel misbruik.

4. Ze zou niet kunnen uitleggen waarom ze haar familie vreest, enkel dat deze haar op straat heeft gegooid.

5. Ze zou weinig coherent zijn in haar verklaringen betreffende haar gezinssamenstelling en het feit of ze al dan niet kinderen heeft en hun leeftijd. Gelet op het feit dat ze geen zicht biedt op haar werkelijke gezinssituatie kan de moeilijke relatie met haar familie niet worden aangenomen.

6. Ze zou het begin van haar mentale problemen niet kunnen plaatsen (sinds ze klein is, doordat ze op straat leefde, terwijl ze samen was met haar partner)

7. Voorst zouden opvallen veel mensen haar geholpen hebben uit altruïstische overwegingen, dit terwijl psychische problemen in Angola gelinkt worden aan demonen en hekserij, waardoor dit bijzonder opmerkelijk zou zijn.

8. Het zou onduidelijk zijn waarom haar werkgever haar plots zou opsluiten, mishandelen en tot slot achterlaten omwille van een incident waar zij niets mee te maken had. Ze heeft tevens geen enkele info over deze werkgever.

9. Betreffende haar reis naar België zou het ongeloofwaardig zijn dat zij niet weet of zij een visum heeft bekomen en wanneer dit werd afgeleverd en hoe zij gereisd is. Ook de timing met haar relaas klopt niet.

10. Er kan aangenomen worden dat zij mentale problemen had in Angola maar gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die zij kende in Angola, waardoor er geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan weerhouden worden.”

De Raad stelt vast dat verzoekster een correcte exhaustieve samenvatting van de motivering van de bestreden beslissing heeft gemaakt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich beroept op haar mentale problematiek om de vastgestelde incoherenties en inconsistenties in haar relaas te verklaren. Inzake de samenstelling van haar familie verwijst ze naar stress die gelieerd is aan haar medische aandoeningen; wat betreft haar reisweg dat het concept ‘tijd’ moeilijk is omwille van het gebrek aan medicatie.

Hoewel het niet ter betwisting staat dat verzoekster mentale problemen heeft en dat deze problematiek, in combinatie met - het al dan niet nemen van - medicatie een invloed kan hebben op de afgelegde verklaringen, dient te worden vastgesteld dat er een aantal vaststellingen omtrent de ongerijmdheid van haar verklaringen hierdoor niet kan worden verklaard. Dit betreft in hoofdorde de essentie van de bestreden motivering, met name de vaststelling omdat (i) zij aanvankelijk lijkt te vergeten dat zij als huishoudhulp gewerkt heeft; (ii) haar relaas, onder meer door het verschil in verklaringen op de DVZ en het CGVS, ingestudeerd overkomt, hetgeen vraagtekens plaatst bij de tewerkstelling en het incident; (iii) ze niet kan uitleggen waarom ze haar familie vreest; (iv) ze geen zicht biedt op haar werkelijke gezinssituatie zodat de moeilijke relatie met haar familie niet kan worden aangenomen; (v) ze het begin

van haar mentale problemen niet kan plaatsen; (vi) ze door veel mensen werd geholpen uit altruïstische overwegingen, hoewel psychische problemen in Angola gelinkt worden aan demonen en hekserij; (vii) het onduidelijk is waarom haar werkgever haar plots zou opsluiten, mishandelen en achterlaten omwille van een incident waar zij niets mee te maken had; (viii) ze geen enkele info heeft over deze werkgever (cf. ook samenvatting van verzoekster in verzoekschrift).

De loutere verwijzing naar de medische attesten kan niet aangenomen worden als afdoende verklaring voor de voormelde opmerkelijke vaststellingen inzake verzoeksters relaas. Aangezien verzoekster in staat is om een relaas te doen van haar wedervaren bij een familie en het dodelijk incident, waarbij ze haar verklaringen op het CGVS aanzienlijk aandikt in vergelijking met deze op de DVZ, blijkt verzoekster over de nodige cognitieve vermogens te beschikken om op (een volgens haar) nuttige wijze de redenen voor een verzoek tot internationale bescherming uit te leggen. Verzoekster heeft overigens ook gereisd van Angola naar België en ze had een visum voor Portugal, hetgeen aantoont dat ze over nuttige praktische vaardigheden beschikt.

Voormelde vaststellingen leiden tot het besluit dat verzoekster relaas inzake de redenen van het vertrek uit Angola, met name de problematiek bij de familie waar ze zou hebben gewerkt als huishoudhulp, niet geloofwaardig zijn.

Uit de landeninformatie die wordt gehanteerd door verweerder en verzoekster blijkt dat personen met psychische problemen in Angola moeilijkheden hebben inzake behandeling en sociale aanvaarding. Uit deze informatie kan echter niet afgeleid worden dat personen met een psychische problematiek daden van vervolging ondergaan die dermate ernstig zijn dat ze aanzien kunnen worden als daden van vervolging zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt concreet aangetoond dat verzoekster, indien al aangenomen zou worden dat ze omwille van de psychische problematiek zou behoren tot een 'sociale groep', geen bescherming zou verkrijgen tegen daden van vervolging. Gelet op de bijgebrachte landeninformatie maakt verzoekster aldus het krachtens artikel 48/3, § 3 vereiste verband tussen de gronden van vervolging en daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden, niet aannemelijk.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekster verwijst inzake de subsidiaire beschermingsstatus naar artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus concludeert de bestreden beslissing: *“Hoewel kan worden aangenomen dat u mentale problemen had in Angola, waarvoor u in behandeling was (en ook hier in België nog steeds bent, zie medische en psychologische verslaggeving in het administratief dossier), dient vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot zowel uw eigen gezin als uw gezin van oorsprong, uw woon- en werkplaatsen, het tijdstip van het begin van uw ziekte en het einde van uw relatie en met betrekking tot (het verkrijgen van) uw reisdocumenten. U overtuigt dan ook in het geheel niet met betrekking tot de omstandigheden waarin u in uw land zou geleefd hebben, noch met betrekking tot uw relatie met uw familie, noch met betrekking tot uw jarenlange werkervaring, laat staan met betrekking tot de problemen die u bij uw werkgever gekend zou hebben en die aanleiding zouden geweest zijn tot uw vertrek uit Angola.*

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoekster stelt terecht in het verzoekschrift: *“Ondanks het feit dat de advocaat van verzoekster nog eens expliciet verwezen heeft, op het einde van het gehoor, naar de noodzaak in casu van een onderzoek in de zin van artikel 48/4, § 2, b) Vw., betreft geen enkele paragraaf van de bestreden beslissing de toepassing van dit artikel.”*

De Raad stelt tevens vast dat de bestreden beslissing niet stelt dat verzoekster zich voor haar medische problematiek kan beroepen op artikel 9ter (cf. artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Verweerder heeft derhalve het reëel risico op ernstige schade ingevolge de psychische problematiek van verzoekster niet onderzocht in functie van artikel 48/4, § 1 *iuncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert derhalve terecht aan dat de zorgvuldigheidplicht werd geschonden.

De medische attesten die verzoekster voegt bij het verzoekschrift stroken inhoudelijk met de algemene informatie die verzoekster inzake haar aandoening citeert in het verzoekschrift. Omwille van de inhoud van deze attesten is de Raad, niettegenstaande de COI Focus in het administratief dossier, in onmogelijkheid te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 januari 2019 wordt vernietigd inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS